

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – BÁO CHÍ

VŨ VĂN ĐOÀN

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 12, NĂM 2009 – 2013)

HÀ NỘI – 2013

Lời cảm ơn

Được như hôm nay, ở đây trao đổi với các nhà văn, nhà thơ, nhà phê bình văn học nổi tiếng Việt Nam đương đại là niềm hạnh phúc của em.

Để có được điều đó, ngoài sự cố gắng của bản thân trong suốt bốn năm học qua, còn có sự giúp sức lớn lao của những người thân yêu, người thầy, người bạn của em.

Vì vậy, em xin chân thành cảm ơn đến gia đình em, các thầy: nhà văn Văn Giá, nhà phê bình Đỗ Lai Thúy, nhà phê bình Chu Văn Sơn, nhà văn Suong Nguyệt Minh, nhà văn Lê Minh Khuê, nhà thơ Nguyễn Việt Chiến, nhà thơ Nguyễn Trọng Tạo, nhà thơ Nguyễn Hữu Quý và nhiều thầy cô từng giảng dạy em!

Đồng thời, em xin gửi lời cảm ơn đến các anh, chị khóa trước cùng các em khóa sau đã cho em những kinh nghiệm trong việc học và việc viết!

Và lời cảm ơn sâu sắc nhất đến “ngôi nhà nhỏ” Viết văn K12 đã cho mình nhiều thứ hơn là mất! “Ngôi nhà nhỏ” này như là mái ấm thứ hai của mình từ khi xa quê hương.

Một lần nữa, em xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến tất cả mọi người!

Hà Nội, 05/06/2013

Vũ Văn Đoàn

Tự bạch

Tên thật: Vũ Văn Đoàn

Bút danh: Vũ Gia Hà

Nơi sinh: xã Hải Hà, huyện Tĩnh Gia, tỉnh Thanh Hóa

Ngày sinh: 06/05/1990

Quan niệm về thơ: “Tôi muốn viết những bài thơ ám ảnh chứ không phải những bài thơ biết trang điểm”.

Hà Nội, 05/06/2013

Vũ Văn Đoàn

Mắt xa

Đôi mắt tôi chưa nhìn ra khỏi tôi
Để thấy nhiều cái khác tôi
Như vậy tôi chỉ sống
Trong thế giới tôi

Vậy thế giới ngoài tôi thì sao
Là nhiều thế giới tôi

Một sáng nọ
Tôi nhìn ra khỏi tôi
Thấy nhiều người cùng ngắm bầu trời với tôi.

Mơ hồ

Tôi cầm chiếc bánh mì
Và một hộp sữa
Bao giờ tôi
Không cần những thứ này

Tôi cầm ánh sáng mặt trời
Và một ít màu xanh
Bao giờ tôi
Không cần những thứ này

Tôi đi xe buýt
Qua cầu Chương Dương
Dưới dòng sông
Không còn in bóng cầu.

Tôi lại mọc ra tôi

Tôi chết mất nếu yêu quá nhiều
Và từ tôi mọc ra tua tua nắng
Tôi chồm lên như con thú bị mắc bẫy
Bị mọc ra tua tua nắng

Tôi hỏi em bài học về tình yêu
Em bảo mình đang yêu nên bài học còn dang dở
Nhưng em cần bài học dang dở
Để mãi còn yêu

Tôi chết mất nếu yêu quá nhiều
Và từ tôi lại mọc ra tôi.

Ba nốt buồn

Nốt buồn một

Như trang giấy trắng, ngày mới bắt đầu khi tôi viết những vần thơ. Ngày sẽ là đêm sâu nếu tôi viết những vần thơ kết thúc. Tôi căng mình để sống nên tôi viết những vần thơ bắt đầu. Tương lai là những vần thơ bắt đầu xếp chồng lên nhau.

Để không đơn điệu, tôi vẽ những chiếc lá xanh, ngày mới là mùa xuân, tôi đắm mình trong muôn sắc.

Tôi viết tiếp dòng thơ nguệch ngoạc, ngày mới là con đường khó đi, con đường dẫn về miền đất hứa.

Tôi vẽ thêm những chiếc lá vàng, ngày mới là mùa thu, tôi lạc trong vườn trăng vàng khắt.

Trong tích tắc suy nghĩ, ngày lọt vào kẽ đêm.

Nốt buồn hai

Chiều mùa đông, tôi nghĩ mình nên kinh doanh thứ gì đó. Tôi mở ngân hàng vui.

Nhiều quả phụ, nhiều người thất tình, nhiều người thành đạt, nhiều trẻ mồ côi, nhiều người đói khổ, một nhà thơ, rất ít nhà sư, rất ít linh mục góp cổ phần.

Không lâu sau, ngân hàng vui phá sản, đồng đô la buồn lại lên ngôi.

Nốt buồn 3

Một ngày không bình yên, mọi thứ trở nên sợ hãi. Tôi và quý dữ trên con thuyền bơi giữa đại dương mênh mông.

Nhiều ngày trôi qua, tôi không biết tôi đã chết, tôi cũng không biết tôi đang tồn tại. Nhưng tôi biết tôi không biết tôi là tôi.

Nhiều ngày nữa trôi qua, con thuyền chìm giữa lòng tay.

Mát

Mùa này sang mùa khác
Chim cứ hót

Ta thấy ta mang nhiều tội lỗi
Nhiều hơn cả tiếng chim
Ta dùng sự bình yên để gột đi tội lỗi
Nhưng càng tội lỗi hơn

Ta không biết trên từng chiếc lá
Là muôn xác tiếng chim
Ta không biết trong tâm hồn ta
Đã chết đi nhiều phần

Ta lại hỏi ta biết làm sao đây
Ta nâng lên từng chiếc lá vàng
Trong từng chiếc lá vàng
Là tâm hồn ta xanh.

Nỗi sợ và tôi

Tôi nghĩ gì trong căn phòng có một ô cửa
Chiều cuối thu
Tôi cuối thu

Tôi nói với em về sự buồn bã nơi phố xá này
Chẳng có gì ngoài tiếng xe và bụi đường
Mấy chiếc lá vàng
Mấy vết chim
Còn lưu lại đâu đây

Tôi băng qua cánh rừng bằng suy nghĩ
Em băng qua cánh rừng bằng suy nghĩ trong tôi
Tôi lại nói với em về sự buồn bã nơi khu rừng này
Mấy chiếc lá vàng
Mấy vết chim
Còn lưu lại đâu đây

Một ngày khác
Tôi cùng em vào khu rừng cách xa thành phố
Tôi nói với em về sự buồn bã ở những nơi tôi đã đi qua
Không một chiếc lá vàng
Không một vết chim
Còn lưu lại trong tôi

Một ngày khác nữa
Trong căn phòng có một ô cửa
Tôi nói với nỗi sợ về tôi.

Khác

Sự vô tư của tôi đã đến hồi chấm dứt
Bí mật cũng đã đến hồi tiết lộ
N như trời xanh
Mưa rơi
Màu xanh sẽ rơi mất

Tôi bỏ đi
Đến cánh đồng bông

Tôi lại đến một nơi khác
Là cao nguyên
Những luống cày thẳng tắp

Tôi lại đến một nơi khác nữa
Nơi chỉ trông những mặt trời.